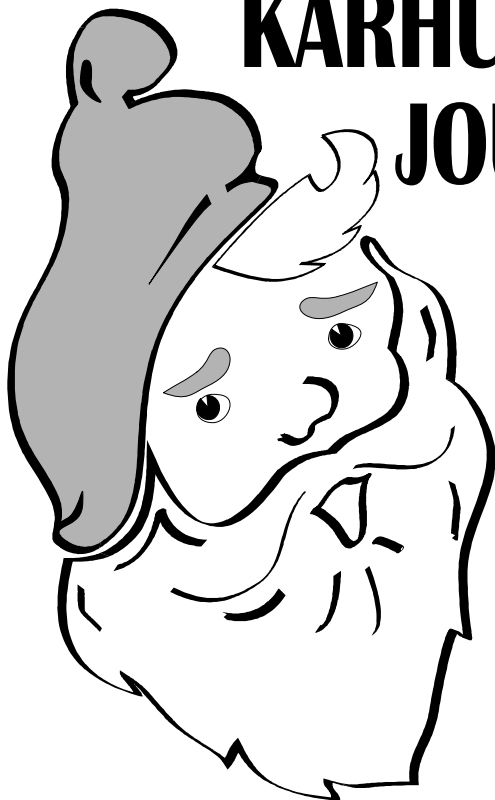

AULIKKA

Partiolippukunta Kalevan Karhut

nro 3/98

REIPAS JA RAITIS KARHUTUNTURIN JOULUPUKKI

**PÄIVYSTÄÄ
18. - 23.12.
KLO 15 - 20
NUMEROSSA
255 3474**

**PARTIOLIPPUKUNTA
KALEVAN KARHUT**

ÄLLIKKÄ

- LIPPUKUNTALEHTI -

27. vuosikerta

JULKAISIJA

Partiolippukunta Kalevan Karhut

<http://www.cs.tut.fi/~hyoty/kaka/>

Kalevan Karhut toimisto

Väinöläkatu 26, 33500 Tampere

puh. (03) 255 3474

Avoimna tiistaisin klo 18-19

PAINOPAIKKA

Tampereen ev.lut.srk/monistus

Painos 180

ILMESTYMINEN

(aikataulu voi muuttua)

nro **dead line ilmestyy**
3/98 meni jo kyllä

Ä-TOIMITUS

Päätoimittaja

Mika Nieminen

Pyynikintori 8 C 32-33

33230 Tampere

puh. (03) 222 1956

iklmikni@info1.info.tampere.fi

(pika) Taitto

Mika Nieminen

Mika Pitkänen

Avustajat

Joonas Kirsi

KARHUNPENTUOSASTO

kpoj Päivi Sokura p.3670672

Kalevan kirkko, sali 7

PARTIOPOIKAOSASTO

ppoj Jussi Lehti p.3640828

Kettu **tiistaisin klo 17-18**

Eero Halme p.0407349118

Jussi Lehti p.3640828

Haukka **keskiviikkoisin klo 17-18**

Antti Mäkinen p.3646383

Markus Wirta p.2616125

Susi **keskiviikkoisin klo 18-19**

Tatu Piispanen p.2613423

Juha Pietilä p.040-5897435

Otso **tiistaisin klo 18-19**

Alvin Kramer p.2612227

Timo Bredenberg p.2535118

Ilmarinkadun kolo, Ilmarinkatu 37 B

ERÄPOIKAOSASTO

epoj Mikko Pihlajamäki p.3636612

Eero Kesälä p.2124625

ÄLLIKKÄ

A-TERVEHDYS

Kaiken kiireen keskellä on aiheellista jäädä miettimään kaikkea ajattelemisen arvoista. Puhtaan järjen, logiikan, käyttö on suorastaan nautinnollista. Mietipä vain niitä hetkiä, jolloin oivallat jotakin hyvin hienoa, ylevää, kaunista, etc...

Käsiini tarttui teksti joka esitteli ihmeellisiä tosi elämän faktoja, pysyviä muuttumattomia luonnonlakeja. Tämä kirvoitti oman mieleni suorastaan juoksuun, mitä kaikkea onkaan vielä tulolla!

Niin se vain on, että vain ja ainoastaan todella rumat sohvat ovat mukavia.

Muotitietoisten ihmisten suunnittelemat ultra modernit sohvat ovatkin vain silmänlumetta, esteettisen silmän ravintoa. Niissä voi istua, mutta ne eivät ole mukavia. Ainoa mukava piirre niissä on, joka sekin hyvin ristiriitainen, että takataskussa pullottanut lompakko ei enää pullota, se vain natisee tyhjyyttään.

Kannattaako, sohvaa ollessa kyseessä, todella satsata liikaa silmänruokaan, kun tarjolla on monin verroin toistaan rumempia ja samalla halvempia sohvaa rotjakkeita.

Kun kaikessa otetaan huomioon vielä se, että sohva on ainoastaan löhöämistä ja turhan päivistä, mutta hyvin mukavaa, rötköttämistä varten, jonka aikana silmät ovat intensiivisesti keskittyneet unennäköön. Tällöin siis ei ole mitään syytä panostaa esteettiseen puoleen.

Entä sitten kun sohvalla ei istuta? Niin, silloin siinä ei istuta, eikä siitä sen enempää. Muotitietoiset hienostelijat kantakoot design sohvansa jorppakkoon tai vaikka vain pimeään nurkkaukseen.

Rumat sohvat kunniaan.

Mika Nieminen

ILMOITUKSIA

Tässäpä pientä informaatiota tulevista tapahtumista.

- 9.-11.10.** EA-2 ja Viestikurssi
- 9.-11.10.** Karhunpentujen retki
- tietoja pentujohtajilta
- 13.10.** JN
- 16.-18.10.** PPO-reissu
- 21.10.** Ursulakisa
- 25.10.** Lupauksenantujuhla
- vartion- ja laumanjohtajat antavat tarvittavaa lisäinformaatiota
- 1.11.** Sudenpentujen tapahtuma Kangasalla, hinta 35 mk/pentu
- 10.11.** JN
- 20.-21.11.** Eräpoikavaellus
- 24.11.** Syyskokous
- 8.12.** JN

SÄHKÖPOSTIA?

Oletko Kalevan Karhu? Onko sinulla sähköpostiosoite? Luetko sähköpostiasi? Jos vastasit oikein (kyllä) kaikkiin kolmeen kysymykseen - lue eteenpäin, muuten voit siirtyä suoraan jäsenmaksuasiaan... Eli Kalevan Karhuille avataan oma sähköpostiosoite, uudet upeat kotisivut sekä sähköpostituslista syksyn aikana. Ilmoittele osoitteesi Pitkäsen Mikalle (mikapi@koti.tpo.fi) niin saat tarkempaa infoa siitä, miten postituslistalle voi liittyä.

JÄSENMAKSUISTA

Varmista, että jäsenmaksusi vuodelta 1999 tulee maksetuksi. Jäsenmaksu antaa oikeuden osallistua lippukunnan, partiopiirien ja SP:n toimintaan ja tapahtumiin, maksamalla jäsenmaksun saat myös partiovakuutuksen sekä Partio-lehden.

ÄLLIKÄ

LUOSUN KÄMPPÄ YLLÄKSELLÄ

- näytä tämä ilmoitus myös vanhemillesi!

Oletko kiinnostunut viettämään aikaasi kauniissa Lapin maisemissa Ylläs-tunturin kupeessa? Kalevan Karhuilla on käytössä vanha metsätyökämpä aivan tunturin lähistöllä, missä viime kesän Ylläs '98 leirikin järjestettiin. Kämpä on Karhujen perheiden ja tuttavien vuokrattavissa.

Hinnat määräytyvät seuraavanlaisesti:

20 mk/vrk henkilöltä kesäkuusta elokuuhun

30 mk/vrk henkilöltä muina aikoina

Isommat ryhmät sopimuksen mukaan.

Tiedustelut: Antti Lyly p. 03-363 4341

Lapin leirillä olleet! **KADONNUT**

Onko kellään tietoa sinisestä makuupussista, joka katosi Ylläsleirin paluumatkalla? Jos on, voisitko tuoda sen Ilmarinkadun kololle tai soittaa p. 255 3247 (Arja Antila). Kaikki muutkin löytötavarat voi toimittaa kololle. Sieltä saattaa myös löytyä kadonnutta omaisuuttasi. Käy kurkkaamassa!

Ylläs 1998

Lauantai 1.8

Kun tulim kololle, siellä oltiin jo hiki hatussa ahtamassa linja-autoon tavaraa, etupäässä ruokaa ja telttoja. Siinä vähän aikaa ähellyttiämme olivat kaikki jo saapuneet paikalle ja pääsimme lähtemään Ylläkselle Lappiin, jossa kesäleiri pidettäisiin. Meitä leirille lähtijöitä olikin mukana aika sekalainen seurakunta.

Vartiolaisia, sudareita (joista parilla oli äitejä ja isiä mukana), muutama iäkäämpi ihminen, hiirivartio (lue: kasut), Kippara ja kolmihenkinen perhe austraaliasta (siis äiti ja kaksi lasta). Minä ja Mikko olimme vartiomme ainoat edustajat (ja Mikkokin edusti lähinnä kyökin puolelta leirikokkina). Matka meni ihan hyvin Vilin vitsejä kuunnellen, Pepin tietokilpailuja pähkäillen ja Jupen (olivathan ne Jupen?) stressileluja räpläten. Ajettuamme n. 13 tuntia tulimme perille Luosun kämpälle. Alue koostui kämpästä (mukana myös keittiö), puuliiteristä (jonka yhteydessä oli myös "disco", eli kämppä johon majoitetaan mölyävimmät & myöhimpäänvalvovimmat möykkärit), sauna (jonka luona oli tiskauspaikka ja pieni lammikko jossa voi käydä kastautumassa ja jossa oli KYLMÄÄ vettä), nuotiopaikka, ulkovessa ja leirikirkko siellä jossain metsässä. Bussista ulostautuessani huomasin heti että olin totaalisesti aliarvioinut paikallisen itikkapopulaation. Kaiken lisäksi taivaalta alkoi tihuttaa vettä, joten raahasimme rinkat ulos bussin tavaratilasta ja juoksimme sisään. Kaikille oltiin onneksi osoitettu missä kukin nukkuu, joten siitä ei tarvinnut taistella, ja sisustettuamme sängyt kodikkaamman näköisiksi (siis levitettyämme rinkan sisällöstä puolet sängylle ja sullottuamme toisen puolen kaappeihin), aloimme katselemaan ympärillemme. Kämpä oli ihan mukavan iso ja siinä oli hyvät viihdytysmahdollisuudet: shakkilautaja pari värityskirjaa, joihin aikaisemmat lapinkävijät olivat piirrelleet kaikenlaista (oma suosikkini oli se Tatun piirtämä siiselijuttu. Siiselit pääsivät muutenkin leirin epävirallisiksi maskoteiksi vaikka kukaan ei edes tarkkaan tiedä mitä ne ovat). Kotiuduttuamme teimme Kipparan johdolla pienen turistikerroksen leirin ympäristössä, ja menimme sitten pikkuhiljaa nukkumaan.

ÄLLIKÄ

Sunnuntai 2.8.

Aamuhätyksen jälkeen oli lipunnosto, jonka jälkeen menimme sisään syömään ravitsevaa puuroa (leirin aamiaiset koostuivat joka aamu aina jonkinlaisesta puurosta). Sen jälkeen ihanalta ja auvoiselta näyttänyt leirimme muuttuikin työleiriksi, kun meidät jaettiin neljään ryhmään: päivystys, puu, tiski ja keittiö. Minun lisäkseni ryhmään kuuluivat Juhani, Panu, Justus ja Markus, ja meidät passitettiin heti ruuan jälkeen keittiöön. Tehtyämme ravitsevan ja terveellisen kaaliananasporkkana-salaatin saimme pestä perunoita, joka on kamala homma, varsinkin kun perunat ovat vetisiä ja kestoliikaisia. Ruokailussa saivat vielä kaikki kuoria omat perunansa, jotka olivat vieläkin vetisiä ja hankalia kuoria. Ruuan jälkeen jouduimme taas perunahommiin, tällä kertaa kuorimaan niitä kalakeittoa varten. Perunoiden laatu ei ollut yhtään sen parempi kuin ennenkään, joten niiden kuoriminen oli aika kamalaa, varsinkin kun kävi ilmi että aikoisimme lähteä bussilla ostoksille ja että siihen kuorimiseen pitäisi panna vähän vauhtia. Onneksi saimme tarvittavan osan perunoista kuorittua, ja ryntäsimme sitten äkkiä bussiin. Shoppailimme Hannukaisissa (en ole ihan varma kylän nimestä) aikamme ja tulimme sitten takaisin kämpälle, jonka pihasta yllätimme poron. Se lönyytteli laiskasti pusikkoon kun ajoimme oven eteen, eikä viitsinyt säikkyä bussia. (Tämä ei suinkaan ollut ensimmäinen porohavaintomme leirin aikana, vaan olimme nähneet niitä jo yllinkyllin lauantaia bussin ikkunasta.) Sitten puuhailimme omiamme kämpässä, lähinnä pelasimme shakkia ja piirustelimme värityskirjoihin (niissä on pari tosi hauskaa juttua jotka kannattaa vilkaista jos käy luosussa).

Sitten tulikin meidän miesväen saunavuoro, joten sinne vaan. Saunoimme kauan ja pulahtelimme sillointällöin plutakossa joka oli saunan vieressä (tai pikemminkin roiskimme vettä minuutin ja juoksimme sitten puolikohmeessa saunaan, jossa taas löylynheittäjän piti istua suorassa, joten saunominen meni lähinnä juoksuksi saunasta lammikkoon ja takaisin). Perusteellisesti saunottuamme siirryimme iltanuotiolle, jolla laulettiin ja esitettiin sketsejä ja (tietysti) syötiin makkaraa. Sitten menimme sisään iltapalalle ja nukkumaan.

Maanantai 3.8.

Aamu meni ihan samalla lailla kuin edellinenkin, paitsi että aamupuuron kanssa oli nyt myös mandariinikiisseliä (jippiii). Olimme tänään päivystys-

ryhmässä, jonka aamupäiväinen pyhä tehtävä oli löytää sopiva aamurukous seuraavan aamun lipunnostoon luettavaksi. Löydettyämme sellaisen rupe-
simme löhöilemään, mutta pian meidät värvättiin vapaaehtoisiksi puuhom-
miin (se vapaaehtoisiksi tarkoittaa sitä armeijan menetelmää). Siellä aikam-
me huhkittuamme menimme uimaan oikein järvelle asti (jonka tarkasta sy-
vydestä on hankala sanoa mitään, koska pohjassa oli metrikaupalla liejua).
Sitten juoksimme syömään. Ruuan jälkeen löhösimme iltaohjelmaan asti,
jolla näimme ensimmäisen osan nyt jo varmaan legendaarisiksi muuttunees-
ta Kauniit ja Rohkeat -parodiasta Siiseleitä ja Mufloneita. Tuli siinä jo poh-
diskeltua kysymyksiä elämästä, maailmankaikkeudesta ja kaikesta, kuten
“Saako Mufloneita ampua täyteishaulikolla, entä siiseleitä, mikä on täyteis-
haulikko, ja entä mitä ovat siiselit, mufloneista nyt puhumattakaan”. Iltaoh-
jelman loppupuolella saimme yhden filosofin lisää, nimittäin ison poron jolla
oli isot sarvet. Se poikkesi tieltä rymistelemään liiterin taakse ja etenkin lei-
rin pienimmät seurasivat sitä kuin lehdistö. Kun poro pääsi vihdoinkin livis-
tämään metsään, aloimme pikkuhiljaa laahustaa yöpuulle.

Tiistai 4.8.

Aamulla emme joutuneet ryhmätyöhön, koska tänä aamuna oli aika lähteä
haikille (siis vaellukselle). Ensin sulloimme rinkat täyteen vaatteita ja sitten
aloimme söhrätä riisin, kuivatun, koiranruualta epäilyttävästi haiskahtavan
kuivatunjauhelihan, kaurahiutaleiden ja ties minkä muun kanssa, että kaikki
ryhmät saisivat yhtä paljon eikä tarvitsisi tapella siitä, kuka saa käyttää kau-
rahiutaleita seuraavaksi ja kuinka paljon. Kun ruokatarpeet oli turvallisesti
lastattu rinkkoihin, menimme pihalle pystyttämään teltoja ihan harjoituksen
vuoksi. Se ei ollut vaikeaa, joten siitä selvittiin nopeasti eikä mokiakaan teh-
ty (!). Tosin tilanpuutteen takia meidän ryhmämme (Minä, Stasi, Timo ja
Alvin) sai kaksi telttaa, joista toisen jaoin Stasin kanssa. Sitten lähdimme
kөрötteleämään bussilla Pakasaivon (lausutaan paka saivo eikä pakas aivo)
luonnonsuojelualueelle, jolla sijaitsee yksi hienoimmista näkemistäni järvistä.
Siellä syötyämme jatkoimme sinne jonnekin, minne lyhyen matkan vaeltajat
tiputettiin kyydistä. Sitten menimme toiseen sinne jonnekin, jonne meidät
hylättiin. Meitä pitkälle iltakävyllelähtijöitä oli paljon vähemmän kuin lyhy-
elle lenkille lönkyttelijöitä, mukana olivat Eero, Tatu, Mikko, Markus, Juhis,
Minä, Stasi, Timo, Alvin, kasut, sekä yllättäen Tara, australialaisen per-

heen isoherra (siis pienemmän pojan isosisko). Käveleminen oli aika raskasta, vaikka saimmekin mukavaa juttuseuraa itikoista joita oli aivan mustanaan, ja edessä oli kivetty tie (tosin luonnon tielaitoksen tiensuunnittelu-ryhmä pitäisi viedä saunan taakse ja ampua, kiviä kun oli aivan miten sattui ja niillä kävely oli vaikeaa). Jo tässä vaiheessa haikkia keksin hauskan leikin, johon tarvitaan nopeat kädet, ojennetut polvet syötiksi ja paljon itikoita (tämä leikki ei tosin toimi täällä eteläsuomessa, koska itikoita ei ole tarpeeksi). Kipusimme ylöspäin tunturia ja törmäsimme siinä sivussa vuoristopuroon, jonka vesi on kyllä parempaa kuin kraanavesi, sanoitte mitä sanoitte. Kun pääsimme tunturin päälle, alkoi kivikko jossa oli isoja kiviä (huomattavasti mukavampi vaihtoehto kuin kivikko jossa on pienempiä kiviä, ja johon jouduimme tottumaan). Kivillä hyppiminen rinkka selässä oli yllättävän helppoa ja pääsimme kolhuitta ensimmäiselle levähdyspaikalle. Siellä kävi ilmi että tämä kyseinen tunturi oli tosi iso ja sillä oli paljon valehuippuja, joten kävelimme aika kauan kunnes vihdoin pääsimme huipulle. Huipulta oli hieno näköala ja siellä oli jokin puuhärveli joka oli kai joskus ollut tienviittamitta palveli nyt vieraskirjana, koska kaikki huipullakävijät olivat raapustaneet siihen nimikirjaimensa. Kun mekin olimme raapustaneet nimmarimme ympäri kylttiä, huomasimme että huipulla tuulee ja on kylmä. Niinpä lähdimme laskeutumaan alaspäin. Alhaalla saimme riemukkaan vastaanoton itikoilta, joita oli paljon enemmän kuin olin koko leirin aikana nähnyt yhdellä kertaa. Ärsyttävintä itikoissa on se, että ne tunkevat joka paikkaan, ja siksi tiedän nyt miltä tuntuu niellä hyttynen. Kun pääsimme leiripaikallemme, olivat olkapääni ihan kuolleet, eikä oloani parantanut se, että lyhyen vaelluksen talsijat oli jätetty vain kilometrin päähän leiripaikasta, ja he olivat lekotelleet koko ajan meidän puurtaessamme ylös ja alas tuntureita. Kun olin hengähtänyt, pystyitin Stasin kanssa teltan. Sitten teimme ihan hyvää tonnikalarisottoa ja syötyäni menin paikallaolevaan kotaan puhumaan paskaa (kerrontatyylini on muuttunut, nyt asiat sanotaan niin kuin ne ovat). Sitten kävimme nukkumaan.

Keskiviikko 5.8.

Aamulla lennättelimme Stasin kanssa vähän aikaa ötököitä teltan päältä, kunnes päätimme tehdä aamiaista. Siinä kokkaillessamme alkoi väkeä heräillä ja laahustaa kotaan ja sen pihaan. Puurostamme tuli aika paksua (pi-

kemminkin vanukasta), kun kaurahiutaleita lipsahti vahingossa vähän liikaa, joten minä sain tiskata kattilan (voitte huviksenne koittaa laittaa puurokattilaan kunnolla kaurahiutaleita, ja sitten tiskata sen sitten kylmässä vedessä. Voitte ehkä kokea saman riemun kuin minä). Kun olimme aikamme jutelleet kodassa, lähtivät lyhyen vaeltajat matkaan. Sitten juttelimme lisää ja sitten tuli kauan pelätty hetki: aika nostaa rinkat selkään. Olkapääni ilmoittivat heti että ei käy, mutta sain kuitenkin lopulta rinkan selkääni ilman hirmuisia tuskia. Lähtiessämme matkaan näimme parin kuukkelin tappelevan epämääräisestä klöntistä, jonka tunnistin aamuisen puurotekeleeni jämäksi. Kun kuukkelit olivat aikansa kärhämöineet, toinen sai kirjaimellisesti siipeensä. Kun olimme vakuuttaneet Tatun siitä että luonto kyllä hoitaa omansa, jatkoimme matkaa. Maasto oli kuin suoraan Saarijärveltä revästyä, paitsi että se kävi rankasti mutaisemmaksi kun kävelimme eteenpäin. Pian olimme jo umpisuossa ja Tatun lenkkarit osoittautuivat huonoksi valinnaksi. Ja tietystihän suolla pitää itikoita olla, joten alkumatka meni hilpeästi käsiä yhteenlätkien ja ohvia spruuttaillen. Tuli siinä matkan aikana todistettua myös lapin laajoista lakkakannoista kertovan uutisen todenperäisyys, kun tulimme aukiolle joka oli punaisenaan lakkoja (punaisenaan siksi että olimme vielä vähän aikaisessa, parin päivän päästä olisivat marjat olleet jo kypsiä). Jokatapauksessa demokraattisella päätöksellä julistettiin marjan syömistäuko, ja vietimme hyvän aikaa lakkoja ahmimassa. Jatkoimme ei niin vähän ajan päästä matkaa, ja suunnilleen uituamme hyttysissä pääsimme lopulta toisen tunturin (en muista minkään muun tunturin kuin Ylläksen (jolle emme kiivenneet) nimeä) juurelle. Sieltä sitten jyrkkää mäkeä ylös (niin jyrkkää että olimme ainakin Timon ja Alvinin kanssa ihan poikki), ja pussikeitto tulelle. Sinne olivat pysähtyneet kokkaamaan myös lyhyttryhmäläiset, jotka lähtivät pian pois. Sitten jatkoimme ylöspäin ja teimme sitä vähän aikaa, kunnes olimme huipulla. Timo ja Stasi kunnioittivat sitä asiaa kusemalla vastatuuleen, mikä ei ollut kovin hyvä idea (tunturilla nimittäin tuulee aika kovaa). Sitten lähdimme (yllätys yllätys) kävelemään tunturin lakea pitkin, kunnes laskeuduimme alas metsään, missä saimme taas lämpimän vastaanoton... Häh häh hää enpäs kerrokaan miltä. Sitten menimme taas yhtä tunturia ylös, jonka päällä toinen ryhmä jo odotti. Siellä näpsittiin sitten valokuvia ties kenen kameroilla. Sitten koitti eron hetki kun me lähdimme vielä yhdelle tunturille ja lyhyet suoraan yöpymispaikkaan. Menimme taas rinnettä alas ja ylös.

Kiipeämisosion puolivälissä käytiin hupaisa huutokeskustelu toisen ryhmän kanssa, he kun halusivat lähteä ties minne ja kännykkä petti. Tunturilla jolle kiipesimme oli kaksi huippua ja jäimme niiden väliin breikille. Siinä syntyi pikku hämminkiä kun kävi ilmi että toinen ryhmä oli väsähtänyt, ja lopulta Jussi tuli tunturin laelle saadakseen kännykkäyhteyden. Sitten minä, Mikko, Timo ja Minna lähdimme jelppimään lyhyen vaeltajia rinkan kannossa. Kun kaikki olivat paikalla, lähdettiin pienissä ryhmissä leiripaikkaan. Sille järvelle päästäksemme meidän piti mennä Pirunkuru nimisestä paikasta, ja se oli ehkä koko reissun rankin kokemus (polveni olivat hellinä vielä ainakin viikon sen jälkeen). Paikka oli nimittäin nimensä veroinen. Se on pitkä sola tunturin kupeessa, ja se on täynnä juuri niitä inhottavimmanlaisia kivenlohkareita. Jo puolimatka piti luovia puulta puulle jos aikoi päästä perille ilman että polvet pettivät. Alhaalla olin ihan naatti, mutta ainakin hartiat olivat paatuneet eivätkä olleet hirmu kipeät. Vähän ajan päästä aloimme tehdä siitä koiranruokajauhelihasta ja makarooneista sitä perussörsseliä joka on varmaan kaikille tuttu. Siitä tuli loppujenlopuksi ihan hyvää, vaikka jauhelihat olivat vielä vähän kovan puoleisia. Sitten pystytimme teltan ja menimme nukkumaan.

Torstai 6.8.

Aamulla heräsimme siihen, että Jupe ravisteli armottomasti telttamme. Kun olimme selvinneet unenpöpperöstämme, lähdimme keittämään puuroa. Tällä kertaa siitä tuli ihan hyvää (koska lipsahdukseni edellisenä aamuna oli kuluttanut yli puolet puurohiutaleista), tosin puolet syöjistä puuttui (Timo ja Alvin), mutta luotimme siihen, että Jussi oli heilutellut heidätkin hereille. Myöhemmin, kun olimme syöneet Stasin kanssa puolet puurosta (olimme saaneet sokeria ja suolaa lainaksi), aloimme tulla epäluuloisiksi. Sitten kun (melkein) kaikkien rinkat olivat pakattuja ja lähtö lähellä, tulin niin epäluuloiseksi että lähdin katsomaan että olivatko pojat edes elossa (siihen oli syynä osaksi sekin, että kasut olivat jo kovaa vauhtia lähdössä, ja Mikon täytyi jo vähän hillitä lähtöpaineita ottamalla Minna kiinni). Siinä kävikin sitten niin että löysin syrjässä olevan, vielä pystyssä olevan teltan, jossa pidettiin kovaa elämää. Kun sitten olin saanut selvitettyä, että tässä pitäisi päästä lähtemään, hoitui rinkanpakkaamiset ja puuronsoyönnit nopeassa tahdissa. Kun vihdoinkin pääsimme tien päälle (tai oikeastaan pitkospuiden päälle), al-

koi tietenkin sataa. Siellä sitten tanssahtelimme vähän aikaa kyseisiä, liukkaita pitkospuita pitkin, ja marssimme ties minkä lomamökkilähiön ohi, kunnes tulimme tielle josta meidät poimittiin bussiin. Sitten ajoimme erään sillan viereen, josta kanoottiretken (eihän nyt yllätys tai pari juttua pilaa) oli määrä alkaa. Siellä olivatkin jo kanootit valmiina, ja luovutettuumme kaiken melonnassa turhan tavaran Kipparan hellään huomaan, ja laitettuumme kypärät päähän, menimme kanootteihin. Saimme Timon kanssa ison, kahdenistuttavan kanootin, johon minä menin eteen ja Timo taakse. Ennen matkaanlähtöä kyllä vähän hirvitti, koska kummallakaan, meistä ei ollut mitään koskessa melomis kokemuksia, mutta kun päästiin vesille, niin huomasimme että mitäs onkelmia tässä nyt voisi tulla. Se 20:nen kilsan matka joka meillä oli melottavana, ei heti alkuun tuntunut kovinkaan pitkältä, mutta kun oltiin vähän matkaa menty ja kiilailuhimo loppunut, ei se ollutkaan enää mikään helppo nakki. Eipä siitä melonnasta ole paljoa kertomista: loppumatkasta väsytti ja oli armoton nälkä (tosin niinhän niitä karpaaseja tehdään), eivätkä kosketkaan olleet niin isoja että ne olisivat tarjonneet jännitystä. Kun tulimme viimeisen ja isoimman kosken luo, olimme jo aivan naatteja, eikä mikään olisi ollut kivempaa kuin koko melontaretken loppuminen. Se viimeinen koski olikin sitten vähän hankalampi juttu. Me menimme siihen viimeisten joukossa, ja minä sain heti vesiryöpyyn päälleni (uskokaa huviksenne: mikään ei piristä niin kuin kylmä vesiryöppy suoraan nivusiin). Siellä koskessa olikin sitten kivaa, varsinkin kun jäimme Timon kanssa kiinni poikittain keskelle virtaa, kahden ison kiven väliin. Siinä sitten ähkittiin vähän aikaa työntäen ja vääntäen kanoottia irti, samalla kun se oli ottanut hommakseen hörppiä koko ajan vettä, ja meinasi se keikahtaakin. Lopulta saimme itsemme irti, ja menimme ties mitenpäin lopusta koskesta läpi. Kun saimme kanootin rantaan, kävi ilmi, että vene oli täynnä vettä, takapenkki oli irti ja pohjassa pari lommoa, joista toinen ei ollut niinkään pieni. Kun kaikki kanootit oli onnellisesti saatu nostettua maalle, laahustimme bussiin lits läts-äänien saattamana. Kun pääsimme kämpille, laitoimme märät vaatteemme kuivumaan, ja vaihdoimme kuivat päälle. Naisten saunavuoro oli tietenkin ensin, joten pääsin kuivumaan siinä määrin, etten olisi oikeastaan tarvinnutkaan mitään saunaa. Kun saunavuoromme tuli, saunoimme ja menimme sitten iltanuotiolle. (En muista oliko se tämä vai seuraava ilta, kun saimme loppuun maanantai-illan syvälliset pohdiskelut niistä mufloneista. Liitän kuitenkin

kin ajattelumme hedelmät sinne “leirisanaston” tienoille tekstin loppuun). Iltanuotion jälkeen menimme nukkumaan.

Perjantai 7.8.

Aamulla saimme Stasin kanssa epämiellyttävän tehtävän: lipunnoston. Sen me tyrimme aika lahjakkaasti, ja jouduimme nostamaan sen uudestaan varsinaisen nostotilaisuuden jälkeen. Lisää epämiellyttävyyksiä nousi esiin työryhmien paluun muodossa, ja me saimme tiskaushommat, jotka ovat hirmuisen kamalia, varsinkin leireillä. Aamupäivän käytimme haikin traumaosta toipumiseen, ja kävimme jossain välissä kaupassakin (siellä tulikin törsättyä aikalailla, Stasilla esimerkiksi oli syli täynnä karkkia). Iltapäivällä alkoivat viralliset leiriolympialaiset. Kun meidät oli jaettu ryhmiin, pääsimme kiertelemään erilaisilla tehtävärasteilla. Meidän ryhmämme pääsi ensin Juhiksen luotaloon kokoamaan palapeliä. Koko lajin idea oli saada kahdessa minuutissa niin paljon paloja kiinni toisiinsa kuin mahdollista. Alvin sai ryhmämme parhaan tuloksen: 15 palaa. Sitten menimme talosta pihalle, missä Eero mittasi, kuinka pitkään pysyimme polkupyörän selässä tasapainossa ennen kuin jalat koskivat maahan. En nyt muista tuloksia, enkä sitä kuka voitti, mutta se oli aika hankalaa hommaa. Sitten Eero piti vielä muistitestin, eli paperista näytettiin numerosarjaa puoli minuuttia, jonka jälkeen se piti osata luetella. minä pääsin noin puoleenväliin ennen kuin kömmäisin. Sitten menimme Tatun ja Markuksen isännöimälle rastille, jolla piti ensin purkaa naruja ja solmia siitä sitten niin pitkä pötkö kuin mahdollista, aikaa kaksi minuuttia (narun purkaminen voi kuulostaa helpolta, mutta sitä se ei ole). Kun naruista oli selvitty, piti pystyä saamaan aikaan niin pitkäaikainen ääni että keuhkot halkeaa (siis ei minkäänlaista älämölöä, vaan vaikka yksi pitkä ööööööööööööööööööööööööööööööö). Sitten juoksimme saunalle, jossa Jussi piti (minun mielestäni) olympialaisten hauskimman lajin: paskanjauhannan (kun joku keksii paremman nimen tälle lajille, kertokoon minulle). Siinä piti pulista annetusta aiheesta niin kauan kuin juttua riitti, ilman että alkoi toistaa itseään tai että puhe meni sellaiseksi “ja sitte tota noin, ööö... eiku siis tota” molotukseksi. Parasta koko jutussa oli, ettei puheessa tarvinnut olla järjehiventäkään (tosin mitään gjFDSHuöööÖyfgDj -sisältöisiä juttuja ei hyväksytty). Hommassa oli kaksi vaikeusastetta, helpommalla tasolla aiheet olivat jotakin tyyliin “radiot” tai “hevoset”, kun taas vaikeammalla sellaisia kuin

“ahvenen kampaaminen teoriassa”, tai “etiketinvastainen röyhtäily”. Esitelmöin siitä ahvenenkampauksesta puolitoista minuuttia, kunnes Jupe pisti jutun poikki, sanoen että olin eksynyt asiasta. En vielä kukaan ymmärrä miksi, olin juuri päässyt kyssäkaaleihin asti ja aloin vasta lämmitä. (Myöhemmin näin että joku oli esitelmöinyt 10 minuuttia, pysyen koko ajan asiassa). Kun olimme saaneet oman osamme kilpailusta hoidettua, häiritsimme vielä “koh-teliasuussyistä” muita ryhmiä, ja menimme sitten sisään. Seuraava mainitsemisenarvoinen juttu taisikin olla iltanuotio, jolla esitettiin seuraava osa “Siiseleistä ja mufloneista”. Kun olimme makkaramme kärventäneet, menimme vielä leirikirkkoon, jossa saimme taas reilut annokset herran siunausta, jonka jälkeen menimme nukkumaan.

Lauantai 8.8.

Aamulla heräsimme kuudelta aamulla, huitaisimme aamupuurot naamaan ja menimme bussiin. Paluumatkalla viihdytyksestä huolehtivat Peppi, Kasut (jotka lauloivat bussin takaosassa), Vili & Justus (jotka vitsien ohella lauloivat bussin etuosassa), sekä Mr. Bean. Katsoimme kai vielä jotain muutakin, mutta en nyt muista mitä. Alkoi jo hämärtää kun saavuimme Tampereelle, ja kun olimme saaneet kai vetuksi rinkkamme esiin bussin sisuksista, lähdimme kotiin.

Leirisanasto

Tässä sepustuksessa on saattanut esiintyä joitakin lukijalle varsin vieraita ja ylen ymmärtämättömiä sanoja. Siksi selvennän niitä tässä.

Mufloni: Puhvelinsukuinen nautaeläin joka elää jossain päin maailmaa.

Siiseli: Mikä lienee.

Täyteishaulikko: Haulikko josta lähtee vain yksi iso luoti, joka ei jakaannu hauleiksi.

Sen saako siiseleitä tai mufloneita ampua täyteishaulikolla, saatte selville kun soitatte siiseleiden ja mufloneiden puhelinpalvelimeen ja kysytte. Numero löytyy puhelinluettelon haaleanoransseilta sivuilta.

Tehnyt: Joonas Kirsi

Markkojen Metsästys

Taas se on alkanut! Suuri ja mahtava Hämeen Partiolaisten järjestämä varainhankintatempaus. Tempaus kestää aina lokakuun puolivälistä joulukuun puoliväliin ja sen tuotto tulee järjestön, piirin ja myös Kalevan Karhujen hyväksi. Markkojen metsästyksen avulla on kohtuullisen helppoa kerätä varoja.

Pistä puhelin kuumaksi ja kysele kaikki tuttavasi, sukulaiset, kaimat ja kaverit läpi, josko he haluaisivat tilata juuri sinulta partiopaiheisia joulukalentereita, kortteja, kynttilöitä, tulitikkuja, tarroja yms...

Tavaroita on saatavilla Ilmarinkadun kololla, Kalevan kirkolla karhunpentujen kololla ja Kipparalla.

Tiedustelut: Kirsti "Kippara" Nurminen p. 040-540 2792

Karhu Shop

Toimistolla myytävänä huimaavan hienoja tavaroita!

Hihamerkit	1 kpl	15 mk
Uudet tarrat	1 kpl	6 mk
	2 kpl	10 mk
Vanhat tarrat	1 kpl	5 mk
	3 kpl	10 mk

Mikäli sinulta puuttuu ja mikäli sinulla vielä on tilaa partiopaidassa, osta muiden merkkien kaveriksi Kalevan Karhut hihamerkki, *niin erotut muista lippukunnista!*

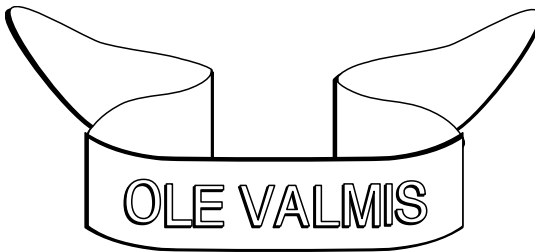
ÄLLIKÄ

BULMAGULMA

Lippukuntaan tuli 17 uutta vartiolaista ja vartionjohtajat olivat saaneet lippukunnanjohtajalta määräyksen, että yksi vartio saa uusista jäsenistä puolet, toinen vartio kolmanneksen ja kolmas vartio yhdeksäsosan.

Vartionjohtajat miettivät ankarasti miten menetellä. Juuri kun vartionjohtajat olivat lähdössä viemään yhtä valitsemaansa uutta vartiolaista keskussairaalan kirurgiselle osastolle, tuli partiopoi-kaosastonjohtaja väliin, joka ratkaisi ongelman.

Miten hän menetteli?

Edellisen Bulma Gulman ratkaisu: Viime bulmassa Sepi Partiolaisen piti keksyä nopeasti yksi kysymys, jolla saada selville kaverusten henkilöllisyys. Nokkelana Sepi keksikin yhden tällaisen kysymyksen, hän kysyi: "Sataako nyt?"

ÄLLIKÄ

ÄLLIKÄLLÄ LYÖTY

Ä-toimitus puretuu edelleen lippukuntalaisten henkilökohtaisiin ominaisuuksiin ja antaa mahdollisuuden itse kullekin hypätä julkisuuden valokeilaan... onko seuraava SUURI mahdollisuus juuri Sinulla???

JUSSILEHTI

Kokonimi:	Jussi Hannunpoika Lehti
Syntymäaika:	5.4.80
Pituus:	188cm
Paino:	80kiloa
Kengännumero:	44
Saappaannumero:	45
Lempinimet:	Jupe

KYMMENEN KIPERÄÄ

Asema lpk:ssa:	ppoj
Suurin partiosaavutus:	mmm...mmm...kesäleiri
Partiounelma:	olla valmis
Opiskelupaikka:	Klasu
Paras lehti:	Sitten kun Ällikkään tulee sarjakuva, niin Ällikkä - tällä hetkellä Aku anka
Hiusten pituus:	sentistä tuumaan
Tulevaisuus?:	opiskelija
Viimeisin partiotapahtuma:	VJN
Toiveammatti:	ydinvoimalan oheistamispäällikkö

PIENIPARTIOHISTORIA

Liittyi -88 karhunpentuihin, viihtyi siellä 2 vuotta, Näätä-vartioon -90, jossa vaikutti vartiolaisena 4 vuotta. Siirtyi Ketun (uusi) vja:ksi. Jälkeenpäin toiminut toimitussihteerin viran lisäksi lukuisissa muissa viroissa. Ollut ppoj jo vuoden -97 keväästä.

Silppu Säkki

- ✂ Jäikö edellinen jakso siiseleitä ja mufloneita näkemättä? Edellisen jakson tapahtumat kuulet numerosta 040-...
- ✂ Mikko teki melkein perinteiset.
- ✂ Kalevan Karhuilla on ihan sikakevyt kenttäkeittiö.
- ✂ Saarijärvellä puita!
- ✂ Pojat hommissa, 10 mottia puuta kuulemma vain pieni välipala.
- ✂ Mikko värvää toimihenkilöitä ennätysvauhtia Metsolta Keskustorille.
- ✂ Saarijärven soutuvene on päivänsä viettänyt. Mistä uusi venho?
- ✂ Pieni kiitoksen sana: lippukuntamme sai tietokoneen lahjoituksena Teollisuusprojektit Oy:stä.
- ✂ Tietokoneemme keskusyksikkö on kovin yksinäinen tällä hetkellä. Se tarvitsee kaveriksi näyttävän (vähintään) 15 tuuman näytön. Joten jos nurkissasi lojuu käyttämättömiä (edullisia) näyttöjä - ota yhteyttä toimistolle!

